

Na očetovo povelje so otroci pripravili tudi potrebno sol, solitar, poper in druge dišave, ki jih je treba v narejanje klobas, katerih so se otroci še najbolj veselili.

Komaj se je zdanilo, užé so bili vsi otroci na nogah. Nosili so drva in se zbirali okolo ognjišča, kakor da bi voda v kotlu ne mogla poprej zavreti, ako bi ne bilo njih okolo njega. Posebno je bil Jožek nestrpljiv, ter je užé komaj čakal klobasice, katero mu so bili oče obljubili, da jo gotovo dobi, ako bode poslušen in priden.

Glej! mesar je užé tukaj; najprej stopi v kuhinjo, pogleda v kotel in reče: „Zdaj pa le na delo, voda v kotlu takój zavreje!“ To rekši, začelo se je letanje po vsej hiši. Mesar nabrusi nož, gre do svinjaka, odpre vrata in zavpije: „Dobro jutro, rujče!“ ter izvleče prašiča na dvorišče. Otroci pobegnejo v hišo in nobeden si ne upa poprej na dvorišče, dokler ni bil prašič zaklan. Zdaj se mesar malo pošali, rekoč: „Rujec moj dragi! pojdi, da te lepó umijemo, osnažimo in obrijemo, predno te poneseemo v hišo poštenih ljudi.“ — Kmalu je ležal rujec stegen v koritu lepo in čisto opran, kakeršen ni bil še nikoli v svojem življenji. — Potem ga obesijo in mu iztrebijo srce, pluča in drob. „Pristopite bliže, otroci, ne bojte se, ne bode vas ugriznil nè, le bliže pristopite, da se kaj naučíte,“ reče mesar. Marček je bil najbolj vesel mehurja, katerega mu so oče obljubili, da ga bode napihaval in delal ž njim poskušnje, kakor se je to v šoli učil in videl. V tem je mesar rujca raztelesil, razkosal in nasóllil posamezne kosove, rečimo šunke, lopátice, rebra in glavo. Kri in jetra je podelal v krvave in jeterne klobase. Koliko veselja so imeli otroci, videč toliko mesa in slanine pred seboj. „To bode življenje, kadar začnemo še le jésti,“ reče Katarinka. „Kaj nè, mati, da nekoliko klobas pošljemo tudi dobrej tetki, da jih pokusi!“ „To se zna,“ rečejo mati, „a ne samó tetki, nego tudi kumu in ubožnim sosedom moramo poslati kolíne, da ne porekó: „Klali so, a nam niso dali niti jedne klobasice!“

Na večer povabijo oče nekatere svoje rojake in znance na večerjo, in tudi otroci so se smeli nekoliko časa prijetno zabavljati, dokler niso šli ob navadnej uri vsak k svojemu počitku. — 6.

— × —

Šolski zvon.

Kadar šolski zvon zapoje,
Srce se raduje moje;
Hitro vzamem svoje knjige,
Za vse drugo nimam brige.

Kadar šolski zvon zapoje,
Oj kak' tistim strašni „joj“ je,
Kteri v glavi slamo imajo,
In za šolo nič ne znajo.

Ti ko sliš'jo dvanajst biti
Ino poldne zvon zvoniti —
Le takrat so ti veseli,
Češ, zdaj bomo pili, jéli.

Prazna skleda, stara hala
Bi se takim pristojala,
Ki bi jedli le in pili,
Zraven pa se nič učili.

Dobri, pridni le bodimo,
Da se srčno veselimo,
Kadar mili zvonček kliče
V šolo dečke in dekličé!

I. Tomšič.

— × —